

De vânzare un „Stradivarius”

Personaje: Basarabeanu' (B) - un fost luptător în Afganistan, plimbat prin mai toate structurile informative ale vărului de la răsărit; „defectat”. Acum nevoit a-și câștiga existența din vânzarea de obiecte cumpărate la preț de nimic ori sustrase din zona de dincolo de Prut.

Manglă (M) - un băiat de cartier, care în principiu nu se ocupă cu furăciuni și încearcă să supraviețuiască vânzând spune el obiecte de artă; de fapt preia cam la mâna a treia ce adevărații colecționari le consideră un fel de rebuturi

Ciordă (C) - un șmecheraș de cartier care colindă prin felurite gospodării ale oamenilor și-i despoaie de eventuale bunuri care ar avea o cât de cât tangență cu vechiturile.

Doamna (D) - o femeie dincolo de a doua tinerețe, singură, având doar două pasiuni: câinii și vioara la care cântă din copilărie.

Narator (N) - care încearcă să definească/echilibreze/lămurească întreaga „încrâncenare” de pe piața obiectelor zise de anticariat.

N: Colind destul de insistent târgurile bucureștene cu vechituri. Pentru mine, ca un eventual achizitor, nu și colecționar, de anumite lucruri, majoritatea exponatelor, unele discutabile ca prezență, prin expunerea lor în condiții precare, nu îmi trezesc nici un interes.

Desigur, sunt destule piese, exponate, care ar face față oricăror expoziții de profil. Din păcate, atât prin prezentare cât și ca preț, după umila mea părere, cel din urmă exagerat de mare, îndepărtează eventualii achizitori.

Dar...cu pompă mare, apare într-un asemenea târg de vechituri un individ, bine crescut, corpulent, cu un singular obiect sub braț. Îl clamează, spre a strânge în jurul său auditoriul.

B: Iată (spune el), ofer un „Stradivarius”. (și face o voltă largă cu mâna dreaptă că în stânga ținea ceva ca un fel de cutie).

M: - Ce să oferă mă? Nespălatu' ăla „bagă” pe piață un „Stradivarius”?

- Știe el ce e ăla?

C: - Mă frate, „mușchiul” lui zice că ăla e ce e! Și dacă e, trebe' să vedem ce e!

M: - Adică ce e?

C: - Un Stradivarius! Bă n-ai auzit sau ești mangă!

M: - Mă, mânca-ți-aș parnosul tău, tu știi ce e ăla un Stradivarius?

C: - Cinstit să fiu, nu! Știu că era undeva, pe o „sticlă” un cățel, sau cam așa ceva, pe care îl chema Stradivarius și care se juca nevoie mare, iar copiii miei se râdeau la greu; că dacă tot așteptau haleala de la mine care nu mai venea măcar se amuza.

M: - Bă, tu ești prost?

C: - Stradivarius e un obiect, e o asta, e ceva care nu poate fi atins, decât de cei aleși, care are vocație, care știe ce este ăla. Eu așa am auzit. Mi-a spus mie unu' tare, că dacă ai un Stradivarius ești mare.

N: În toiul disputelor pe obiect, fiecare știa pe a lui. Cei interesați ar fi dorit să vadă acel faimos obiect, cel ce cam știa despre ce este vorba îi ținea pe jar pe cei dintâi.

M: - Ia zi frate, ce e ăla un Stradivarius, că sună frumos, așa ca denumire. Bă dacă și îl iau, le dau cu tifla la bagabonții mei din cartier; nu atât, îi fac chiar să se fecaleze pe ei de ciudă.

C: - Bă dășteptule, eu acilea stau prin târguri de ani de zile și o pesă d'asta n-am văzut. Pă dracu' să mă ia, dar de ani de zile mă învârt printre vechituri, tobe, țambale, tablouri (ce mișto e ăia cu sâni goi de țigancă), mașini de călcat d'alea cu cocoș, rozăntaluri și multe altele.

M: - Merg pe la băbătăi și moșărlăi, îi păcălesc pe la ceva tablouri, ori alte pese, dar nu,

Stradivarius, e exclus. E o pesă al dracului de valoroasă, să arde io dă viu în piața Matache dacă am văzut așa ceva. Dacă mă gândesc bine, mai degrabă să moară mama și să dea canceru’ în nevastă-mea, că la copii țin ca la ochii miei din cap.

C: – Bă care Matache, că a bulit-o primaru’ ăla mare. A făcut-o praf și pulbere, că cică o s-o răconstruiască pe șoseaua aia suspândată a lui, acolo și peste vreo 50 de ani. Cum se zice de la cimitiru’ Bellu o să conducă lucrările.

M: – Bă lasă pălăvrăgeala că Basarabeanu’ intră în vorbă cu alții.

C: – Lasă bă asta, să-i facem o fentă, uite io tac. Dar tu, vezi ce zice fraieru’, care e prețu’!

Bă neamule, să înțeleg că tu ai un Stradivarius. Buuun! Ia să văd „marfa”!

B: – Stai oleacă, că eu vin dă dincolo de Prut și mai întâi aș vrea să știu dacă știi ce e ăla, dar mai ales dacă ai auzit di Criemona.

M: – Las’o dracului de Cremona, că aia e nevastă-mea, zi de obect, că ăla e tare.

B: – Uite care este treaba, e un obiect valoros și nu pot concepe să-l discut cu voi ca nepricepuți ca să-l dau pe nimica. Asta e artă și nu se dă la kilogram, ai priceput neamule sau nu!?

C: – Bine împărate, te cred, ești tare, ai vână, ai ochi, ai sânge în instalație, așa că dă pe goarnă despre achiziție! Nu ne lăsa cu nedumerirea în gâlci.

B: – Măi șăf de gară rebutat, cred că nu ai înțeles ce e aia o capodoperă, o raritate. Panimaiet!? Și se uită superior la cei doi interlocutori.

M, C: – !!? – (Se ivi mirare mare).

M: – Bine, Bine, aici m’ai dat gata. Nu putem bungui în nici un fel limba ta, aia pășărească. Că voi dă dincolo de Prut când vă convine vorbiți româna, când vreți să vă ascundeți în vorbire, o trageți pe rusă. Asta e șmecheria voastră.

C: – Zi, frate, că așa voroviți voi, care-i treaba cu Stradivarius, de unde l-ai prăduit, dacă e periculos, dacă e singur pe el ori mai e și alții care vrea și ei ceva. Așa ca recomandare, să nu ne bagi în bucluc, că noi acilea avem d-astea ieftine, în care nu intră gaborii, că nu e interes.

N: Șmecherul din târgul de vechituri încearcă să-l păcălească pe moldovean, abătându-i atenția considerându-l, din privire, ca fiind un escroc mărunț.

M: – Ia zi împărate, ce vrea să însemne obiectul pe care tocmai l-ai prezentat verbal? E o dumă, un șperaciu, ceva oarecare păcăleală, hai că ne-ai lovit în freză.

B: – Neamule de care oi fi tu, eu zic pe limba me că piesa e originală, tocmai bună spre vânzare că-mi crapă burta de foame!

Hai zi evaluatorule! Cât oferi pe ea? Că la „muzicuțe” nu vă întrece nimeni.

M: – Ce să ofer gloabă de negustor? Eu vreau să văd marfa, de unde scoți un Stradivarius, că eu nici la circ și nici la teatru nu am văzut așa ceva.

C: – Bengosule, dă pe tobogan problema, să vadă și ochiu meu minunăția că prea ne ții pe jar de atâta timp; ba cu treaba asta a ta am pierdut și ceva clienți.

N: Omul scoate din cutia aferentă o vioară, pare-se veche, cu arcușul ce o însoțea și începe să cânte, așa cum se pricepea el, ceva din Șostakovici.

M: – (se bate cu palma pe frunte) Mă tontule, ne ții de atâta vreme în tensiune extremă pentru o prăpădită de vioară? D-astea am văzut căcălău.

– Bă cap pătrat trimis spre noi ca să ne buimăcești, vioară d’asta avea bunicu’ chioru’, taică’miu care cânta pe la ospete și nunți. Tu vii cu doaga aia să ne ametești că e un Stradivarius? Unde scrie bă pă ea, și dacă scrie ce?!

Bă suflet neprihănit înmuat în smoala iadului, crezi că ne păcălești cu doaga aia? Fugi d-acilea, am mai văzut d’ăștia ca tine care vinde pingele, sateliți ori alte bazaconii.

Hai sictir, plimbă ursu’ că cu Cremona nu mă voi împăca niciodată. Că mi-a tras vreo 8 puradei d-abea am ce le da d-ale gurii. Hai valea!

N: Omul a plecat știind evident valoarea piesei și s-a dus spre vest, adică spre vestul Europei. Că o fi

fost sau nu, acea marcă de vioară celebră, n-am de unde ști.

A primit o sumă consistentă de bani chiar dacă probabil nu era un autentic Stradivarius apoi a revenit în arealul celor care vând vechituri la kilogram. Replica!

M: - Iar ai venit farsorule p'aci? Credeam că te-a înghițit șarcul, adică răchinu'.

B: - Da, dar acum ca să cumpăr, nu să vând.

- Ce este cu pânza aia? E de vânzare? Parcă aș da să o cumpăr.

M: - Da! O dau cu 500 €, așa ca pentru tine că te cunosc.

B: - Îți ofer 5000 de € dacă o autentifici și mi-o dai în formă fiscalizată.

M: - Ești nebun, ți-o dau cu două sute, la „mâna a doua”; băi „Stradivarius” tu vrei să ne strici „piața”? Chiar ți-ai pus în capul tău cât nuca unde creierul se mișcă în voie, ca să ne distrugi.

B: - Nu asta e treaba. Câți sunteți pe aici cu „vechituri”?

C: - Păi să fie vreo douăzeci, așa la prima strigare, că mai sunt și pă d'ălături.

B: - Auzi mă, vă cumpăr tot ce aveți pe acilea, absolut tot.

M: - Nebunule, dementule, păi noi să nu mai fim pe „piață”? Vrei să ne iei viața noastră? Traiul nostru de sfârșit de săptămână din care putem să ne refugiem din sânii familiei.

C: - Noi nu vrem să vindem. Vrem să fim aici, iar tu vrei să ne dai afară.

B: - Bă! Vă ofer dublu prețu'.

M: - Nu! Viața noastră e aici. Chiar dacă nu vindem nimic, suntem bucuroși că vedem publicul, care negociază, chiar dacă nu cumpără nimic. Așa îl chinuim și poate chiar pe unii chiar îi păcălim.

C: - Bă, „Stradivarius” hai valea, că ne strici piața!

B: - Care piață?

M: - Piața e viața noastră zilnică, prin care negociem, îi studiem pe cumpărători deși nu vindem aproape niciodată nimic! Da nu asta e problema. Suntem vizibili și nici nu știi ce tari ne simțim.

M, C: - Hai pa Stradivarius! „Mână calu' Basarabene, colo la mândruța'n vale” Ai înțeles folcloru'?

Dacă nu, îți dăm un disc gratis pentru acasă.

M: - I'auzi îmbogățitu'. Să ne strice nouă piața?

C: - Care piață bă nebunule? Tu nu vezi că nu vindem nimic din vechiturile astea?

- Bă ce-o să dau copiilor și nevastei? Ce zicea bunicu'!

Carno parno socardeam, dar jar naveam!

M: - Ce e asta bă? Că romanes nu e.

C: - Adicătelea - Car nou (căruță nouă), par nou (parul din gard), soc (vreascuri din soc) ardeam, dar jar, n'aveam.

M: - Neamule, cu pășăreasca ta, o să ajung falit, ți-o garantez. N-ai una dă inimă albastră ca să trăiască și sufletu' meu în extaz!

N: Iată că vine o doamnă frumoasă (între două vârste) și care întreabă.

D: - Băi băieți, unde aș putea găsi un Stradivarius, dar care să fie autentic?

C: - Doamnă da știi matale ce-i ăla un Stradivarius?

D: - Desigur! Alaltăseară am văzut un filmuleț cu un câine formidabil care făcea toate nebuniile posibile, un cocker sau fox terrier, n'are importanță; aș da oricât.

M: - Doamnă, tocmai acum a plecat un distins domn (își dau coate între ei) care oferea un Stradivarius dar era închis într-o cutie, că d'abea respira.

D: - Nenorocitul! Cum poate să chinuiască niște ființe fără apărare și desigur nevinovate.

- Dar ce fel de cutie era aceea?

B: - De vioară!

D: - Dacă aveți cățelul vă umplu de bani, dacă aveți vioara veți sta acasă toată viața fără grija zilei de mâine.

- Hai care e oferta voastră!

M, C: - Hai mă să plecăm acasă, a'nebunit lumea de tot. Să strângem „marfa” că suntem demodați,

lumea cumpără câini sau viori, în rest la orizont ne așteaptă falimentu’.

Florian Laurențiu Stoica



INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*